

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/2/2017
Identifikačné číslo spisu:	9507100114
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Szabo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9507100114.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Szaba a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Daniela Hudáka v trestnej veci obžalovaného X.J. pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 prerokoval na verejnom zasadnutí 26. októbra 2017 konanom v Bratislave odvolanie obžalovaného X.J. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 13. januára 2017, sp. zn. BB-4T/25/2016, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného X.J. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 13. januára 2017 sp. zn. BB-4T/25/2016 bol obžalovaný X.J. uznaný za vinného z trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov s poukazom na § 2 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. na skutkovom základe, že

dňa 21.08.2002 v budove Okresného súdu Bratislava V. na Prokofievovej ulici č. 10-12 v Bratislave ako sudca Okresného súdu Bratislava V. požiadal Doc. JUDr. S. J. CSc., nar. XX.XX.XXXX, o sumu 100.000,- Sk (3.319,39 €) v súvislosti so zlepšením vyhlíadok jeho syna O. J., nar. XX.XX.XXXX, v trestnom konaní vedenom proti nemu na tomto súde pod sp. zn. 3 T 207/02 s tým, že požadoval uvedenú sumu doručiť do 27.08.2002. Keď mu uvedenú sumu Doc. JUDr. S. J., CSc. do uvedeného termínu nedoručil, telefonicky ho vyzval, aby sa za ním dostavil do budovy súdu, čo Doc. JUDr. S. J., CSc. aj urobil a tam sa ho opýtal, či má peniaze, a keď mu povedal, že pri sebe nemá, vyzval ho, aby peniaze doniesol najneskôr do 28.08.2002, kedy je posledný termín, následne na čo Doc. JUDr. S. J., CSc. dňa 28.08.2002 vec oznámil orgánom činným v trestnom konaní.

Za to bol obžalovaný X.J. odsúdený podľa § 160a ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. (ďalej len Tr. zák.) na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, pričom výkon uloženého trestu bol obžalovanému podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. súd uložil obžalovanému peňažný trest vo výmere 70.000,- Sk (2.323,60 €) a pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, ustanovil obžalovanému podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. náhradný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti - výkonu zamestnania, povolania alebo funkcie s rozhodovacou právomocou v orgáne verejnej moci na dobu 4 (štyroch) rokov.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný X.J. po porade s obhajcom odvolanie ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní, ktoré sám odôvodnil osobitným podaním doručeným na súd prvého stupňa 13. apríla 2017 a následne podaniami doručenými odvolaciemu súdu 8. augusta 2017, 5. septembra 2017, 10. októbra 2017 doplnil dôvody odvolania. Fakticky zopakoval argumenty, ktoré uviedol v predchádzajúcich odvolaniach proti odsudzujúcim rozhodnutiam. Tieto následne doplnil o rôzne invektívy voči všetkým osobám a orgánom, ktoré sa podieľali v priebehu trestného konania na objasňovaní predmetnej trestnej činnosti. V tejto súvislosti uviedol, že už roky poukazuje na nezákonnosť trestného konania vedeného proti nemu od 28. augusta 2002.

Podstatu jeho odvolacích námietok tvoria námietky, ktorými argumentoval v priebehu celého trestného konania. Znovu poukázal na nezákonnosť trestného konania vedeného voči nemu, pretože v jeho prípade nebol daný zákonný podklad na vznesenie obvinenia a podanie obžaloby, ktorú podľa jeho názoru mal súd odmietnuť pre závažné procesné chyby v prípravnom konaní. V tejto súvislosti poukazoval, že zápisnica o výsluchu svedka Doc. JUDr. S.. J., CSc. z 28. augusta 2002 bola spísaná pred vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania, pričom svedok nebol vypočutý ani po začatí trestného stíhania najmä nie po vznesení obvinenia. Došlo tak k závažnému porušeniu práva obvineného na obhajobu, nakoľko obhajca nemal možnosť zúčastniť sa uvedeného úkonu.

V dôvodoch odvolania obžalovaný poukazoval aj na doktrínu „plody z otráveného stromu“ (podľa ktorej ak je otrávený strom i plody sú otrávené), teda ak došlo k nezákonnosti v prípravnom konaní - nezákonnosť uznesenia o začatí trestného stíhania, nezákonný výsluch svedka Doc. JUDr. S.. J., CSc. a k vykonávaniu ďalších dôkazov, pri ktorých došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu, potom i celé trestné konanie je nezákonné.

V ďalšej časti spochybňoval vierohodnosť svedeckých výpovedí Doc. JUDr. S.. J., CSc., JUDr. U. J. a JUDr. J. W., namietal nezákonné pribratie znalcov z odvetvia psychiatrie a psychológie na vyšetrenie jeho duševného stavu a posúdenia intelektových schopností, pričom namietal, že proti nemu neexistujú žiadne priame dôkazy. Poukazoval na zatajovanie dôkazov v súvislosti s výpismi telefonických hovorov na jeho telefónne čísla v inkriminovanej dobe. Tvrdil, že taký výpis existoval v tzv. spise „naviac“ a boli skartované. Vytýkal súdu prvého stupňa, že včas nezabezpečil v tomto smere dôkazy. Namietal vierohodnosť listinného dôkazu nachádzajúceho sa v trestnom spise na č.l. 153a (lístok o rozmeroch 10x10 cm). Taktiež vzniesol námietku zaujatosti voči členovi senátu (JUDr. Klimentovi), požadoval od predsedu senátu oznámiť výsledok hlasovania uvedením pomeru hlasov pri rozhodovaní dňa 21. novembra 2013 pod sp. zn. 5 To 4/2013, kedy senát rozhodoval o jeho odvolaní proti predchádzajúcemu rozsudku, poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 22. augusta 2016 sp. zn. 2 TdoV 12/2014, pričom vytýkal súdu prvého stupňa, že nerešpektoval závery vyslovené v tomto rozhodnutí a záverom svojho odvolania navrhol napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. zrušiť a jeho podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodiť spod obžaloby.

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadril i prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len prokurátor), ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že odvolanie obžalovaného okrem invektív je opakovaním už jeho predchádzajúcich rôznych podaní a opravných prostriedkov. Špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo po rozhodnutí dovolacieho súdu, vykonal všetky úkony, ktoré boli dovolacím súdom nariadené. Vykonané dokazovanie jednoznačne, bez akýchkoľvek pochybností opakovane potvrdilo, že skutok uvedený v obžalobe sa stal,

že tento skutok je trestným činom a že ho spáchal obžalovaný.

Konštatoval, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádzal z dôkazov, ktoré boli vykonané v súlade so zákonom. Rozsudok je vecne správny a súd sa v rozsiahlom odôvodnení vecou podrobne zaoberal. Nedopustil sa chýb uvádzaných obžalovaným, nie sú dôvody na zrušenie napadnutého rozsudku, a preto navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Obžalovaný X.J. sa verejného zasadnutia nezúčastnil, pričom o termíne verejného zasadnutia bol riadne a včas vyrozumiený. Podaním doručeným odvolaciemu súdu 23. októbra 2017 oznámil, že odmieta byť v tomto súdnom procese štatistom, a preto v zmysle § 293 ods. 7 Tr. por. žiadal, aby sa verejné zasadnutie vykonalo v jeho neprítomnosti. Vyjadril súhlas a zároveň žiadal, aby sa verejné zasadnutie vykonalo aj v neprítomnosti jeho obhajcu Mgr. Branislava Šubu.

Obhajca obžalovaného Mgr. Branislav Šuba sa verejného zasadnutia taktiež nezúčastnil. Podaním doručeným 24. októbra 2017 žiadal ospravedlniť svoju neúčasť s poukazom na vyjadrenie jeho klienta, ktorého kópiu priložil k podaniu.

V konkrétnom prípade sa nejedná o prípad povinnej obhajoby v zmysle § 37 Tr. por., preto vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného i jeho obhajcu považoval odvolací senát zákonné podmienky na vykonanie verejného zasadnutia za splnené a verejné zasadnutie vykonal v ich neprítomnosti.

Prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí uviedol, že sa plne pridrižiava svojho písomného vyjadrenia, ktorým reagoval na odvolanie obžalovaného. Rozhodnutie považuje za zákonné a správne vo všetkých jeho výrokoch, preto navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podala procesná strana k tomu oprávnená, proti výrokom, voči ktorým odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej zákonom a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného X.J. nie je dôvodné.

V prvom rade považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že v predmetnej veci bola obžaloba prvýkrát podaná ešte prokurátorom Krajskej prokuratúry v Trnave dňa 7. júla 2003 na Okresný súd Bratislava V. pre skutok právne posúdený ako trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., ktorého sa mal dopustiť obžalovaný X.J. na skutkovom základe, že

dňa 21.08.2002 v budove Okresného súdu Bratislava V. na Prokofievovej ulici č. 10-12 v Bratislave, požiadal Doc. JUDr. S. J., CSc. o sumu 100.000,- Sk v súvislosti so zlepšením vyhliadok jeho syna O. J., nar. XX.XX.XXXX, v trestnom konaní vedenom proti nemu na tomto súde pod sp. zn. 3 T 207/2002 s tým, že požadoval uvedenú sumu doručiť do 27.08.2002. Keď dňa 27.08.2002 Doc. JUDr. S. J., CSc. oznámil obvinenému X.J. pri osobnom rokovaní v budove Okresného súdu Bratislava V., že má k dispozícii len čiastku 40.000,- Sk a je schopný si zapožičať ešte sumu 30.000,- Sk do termínu 30.08.2002, obvinený požadoval doručenie sumy 70.000,- Sk do dňa 28.08.2002 do 14.00 hod. Dňa 28.08.2002 o 13.30 hod. Doc. JUDr. S. J., CSc. podľa požiadavky obvineného odovzdal mu požadovanú sumu 70.000,- Sk v kancelárii č. 313 budovy Okresného súdu Bratislava V.

Na základe návrhu príslušnej sudkyne okresného súdu zo 17. júla 2003 sp. zn. 2 T 63/2003 bola trestná

vec obžalovaného uznesením Krajského súdu v Bratislave z 22. septembra 2003 sp. zn. 7 Nto 10/2003 podľa § 25 ods. 1 Tr. por. vtedy účinného, Okresnému súdu Bratislava V. odňatá a prikázaná na rozhodnutie Okresnému súdu Malacky.

Senát tohto súdu po vykonanom dokazovaní rozsudkom na hlavnom pojednávaní 28. mája 2004 pod sp. zn. 1 T 199/2003 uznal obžalovaného X.J. za vinného v zmysle podanej obžaloby a obžalovanému uložil podľa § 160a ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31.08.2003 trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov, pričom na výkon trestu zaradil obžalovaného podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Na základe odvolania prokurátora i obžalovaného vo veci rozhodoval Krajský súd v Bratislave, ktorý uznesením z 27. septembra 2005 sp. zn. 3 To 122/2005 podľa § 258 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a podľa § 260 ods. 1 Tr. por. vec vrátil prokurátorovi na došetrenie.

V dôvodoch tohto rozhodnutia v rámci došetrenia krajský súd nariadil vykonať výsluch obžalovaného v prítomnosti jeho obhajcu pri dodržaní všetkých procesných ustanovení Trestného poriadku, v prípade potreby vykonať konfrontáciu medzi obžalovaným a svedkom Doc. JUDr. S. J., CSc., vykonať konfrontáciu medzi svedkom Doc. JUDr. S. J., CSc. a svedkyňou JUDr. J. W., vykonať konfrontáciu medzi svedkom Doc. JUDr. S. J., CSc. a svedkom S. S., na preverenie obhajobných tvrdení obžalovaného nariadil vypočuť k veci ako svedka JUDr. S. T., sudkyňu Okresného súdu Bratislava V. a JUDr. N.J. - brata obžalovaného, zadovážiť z originálu doslovný a úplný prepis rozhovoru medzi obžalovaným a svedkom J. zaznamenaný pomocou ITP dňa 28. augusta 2002, do konania pribrať znalca z odboru písomoznalectva - grafológa na písané písmo, vypočuť ostatných členov justičnej stráže vykonávajúcich dozor na jednotlivých stanovištiach budovy Okresného súdu Bratislava V. v dňoch 21., 26. a 27. augusta 2002, prípadne vykonať ďalšie dôkazy, ktorých potreba vykonať, v priebehu dokazovania nastane.

V priebehu doplnenia vyšetrovania v prípravnom konaní došlo k zmene Trestného poriadku (zák. č. 301/2005 Z. z.) vznikol Špeciálny súd v Pezinku (teraz Špecializovaný trestný súd), do ktorého pôsobnosti náležalo okrem iných aj rozhodovanie o trestných činoch prijímania úplatku a podplácania, a tak vo veci už podal novú obžalobu prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky dňa 19. novembra 2007 pod č. VII/1 Gv 65/06 na Špeciálny súd v Pezinku na rovnakom skutkovom základe, ako bola pôvodná obžaloba i právnej kvalifikácii skutku. Vec bola pomocou technických prostriedkov pridelená na rozhodnutie samosudcovi JUDr. Michalovi Trubanovi pod sp. zn. BB-4T/35/2007.

Samosudca tohto súdu vo veci prvýkrát rozhodol po vykonanom rozsiahlom dokazovaní na hlavnom pojednávaní rozsudkom z 25. novembra 2009, kedy uznal obžalovaného za vinného na čiastočne pozmenenom skutkovom základe z trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku a uložil mu podľa § 160a ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov, výkon ktorého mu podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil na skúšobnú dobu 5 (päť) rokov. Obžalovanému uložil aj peňažný trest vo výmere 5.000,- € (150.630,- Sk) a trest zákazu činnosti - výkonu zamestnania, povolania alebo funkcie s rozhodovacou právomocou v orgáne verejnej moci na 10 (desať) rokov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný vo svoj prospech a prokurátor do trestu v neprospech obžalovaného, nakoľko požadoval uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody.

Na základe podaných odvolaní vo veci rozhodoval senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý na verejnom zasadnutí 16. mája 2011 uznesením sp. zn. 1 To 6/2010 podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietol.

V tomto rozhodnutí senát najvyššieho súdu reagoval na odvolacie námietky obžalovaného, ktoré sčasti uznal za dôvodné a nariadil súdu prvého stupňa upriamiť pozornosť, či uznesenie o začatí trestného stíhania bolo vydané mimo rámca úkonov, ktoré boli označené ako nezákonné. Znovu sa mal zamerať na výpoveď svedka Doc. JUDr. J., CSc. a len ak by bolo na podklade jeho výpovede pred nezákonným úkonom, na ktorom participoval, vypracované uznesenie o začatí trestného stíhania, bolo by možné na základe neho robiť ďalšie úkony vo vzťahu k tomu skutkovému stavu a tej časti právnej vety zakladajúcim žalovaný trestný čin vo forme žiadania úplatku.

Po návrate veci samosudca doplnil dokazovanie a následne na hlavnom pojednávaní 9. septembra 2011 rozhodol vo veci rozsudkom, ktorým podľa § 285 písm. a/ Tr. por. obžalovaného spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný.

Proti oslobodzujúcemu rozsudku podal odvolanie prokurátor v neprospech obžalovaného a vo veci znovu rozhodoval najvyšší súd. Na verejnom zasadnutí 8. marca 2012 uznesením sp. zn. 5 To 14/2011 podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V dôvodoch svojho rozhodnutia najvyšší súd uviedol, že napadnuté rozhodnutie vykazuje nedostatky svedčiace o tom, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Ďalej pripomenul, že otázka použiteľnosti dôkazov vo vzťahu k tej časti obvinenia a obžaloby, podľa ktorej mal obžalovaný prijať úplatok dňa 28. augusta 2002 už bola vyriešená jeho predchádzajúcim rozhodnutím vo veci. V tomto smere pripomenul, že aj samotný prokurátor v tejto časti modifikoval svoj obžalobný návrh. Súd prvého stupňa sa mal preto zaoberať otázkou, ktoré úkony a v rámci nich zadokumentované dôkazy vykonané ešte pred začatím trestného stíhania boli v neskoršie začatom trestnom stíhaní použiteľné ako zákonný dôkaz. Rozhodnutie súdu prvého stupňa o oslobodení spod obžaloby je preto nepresvedčivé a chybné, pretože sa súd nevyrovnal so všetkými relevantnými dôkazmi, ani ich všetky nevyhodnotil tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. V tomto smere poukazoval najmä na nevyhodnotenú výpoveď svedkyne JUDr. U. J. a nedostatočné vyhodnotenie svedeckých výpovedí JUDr. A. S., JUDr. J. W. a JUDr. S. T., ani obsah listinného dôkazu na č.l. 153a trestného spisu.

Po návrate veci a doplnení dokazovania špecializovaný trestný súd rozhodol na hlavnom pojednávaní dňa 4. októbra 2012 rozsudkom, ktorým uznal obžalovaného za vinného z trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. na skutkovom základe, že

dňa 21.08.2002 v budove Okresného súdu Bratislava V. na Prokofievovej ul. č. 10-12 v Bratislave, ako sudca Okresného súdu Bratislava V. požiadal Doc. JUDr. S. J., CSc. o sumu 10.000,- Sk (3.319,39 €) v súvislosti so zlepšením vyhladok jeho syna O. J. (r.XXXX) v trestnom konaní vedenom proti nemu na tomto súde pod sp. zn. 3 T 207/2002 s tým, že požadoval uvedenú sumu doručiť do 27.08.2002. Keď mu uvedenú sumu Doc. JUDr. S. J., CSc. do uvedeného termínu nedoručil, telefonicky ho vyzval, aby sa za ním dostavil do budovy súdu, čo Doc. JUDr. S. J., CSc. aj urobil a tam sa ho opýtal, či má peniaze a keď mu povedal, že pri sebe nemá, vyzval ho, aby peniaze doniesol najneskôr do 28.08.2002, kedy je posledný termín, následne na čo Doc. JUDr. S. J., CSc. dňa 28.08.2002 vec oznámil orgánom činným v trestnom konaní.

Súd prvého stupňa obžalovanému za to uložil podľa § 160a ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, pričom výkon uloženého trestu obžalovanému podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil na skúšobnú dobu 30 (tridsať) mesiacov.

Obžalovanému uložil podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. aj peňažný trest 100.000,- Sk (3.319,40 €) a pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, uložil obžalovanému podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. uložil obžalovanému aj trest zákazu činnosti - výkonu zamestnania, povolania alebo funkcie s rozhodovacou právomocou v orgáne verejnej moci na dobu 5 (päť) rokov.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obžalovaný X.J., ktorý žiadal napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu a dožadoval sa oslobodenia a prokurátor v neprospech obžalovaného do výroku o treste, nakoľko požadoval uložiť obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody. Senát najvyššieho súdu na verejnom zasadnutí 21. novembra 2013 uznesením sp. zn. 5 To 4/2013 podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaného i prokurátora ako nedôvodné zamietol a rozsudok uvedeným dňom nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť.

Proti tomuto uzneseniu najvyššieho súdu podal obžalovaný X.J. dňa 26. apríla 2014 dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/, c/, e/, g/ Tr. por. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a/ namietal založenie príslušnosti špecializovaného trestného súdu na rozhodnutie, v rámci písm. c/ namietal porušenie práva na obhajobu, v rámci písm. e/ namietal zaujatosť sudcu JUDr. Milana Karabína, prokurátora JUDr. Mariána Vargu a v rámci dovolacieho dôvodu podľa písmena g/ poukazoval na nezákonný procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a rozhodnutie je tak založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Špecializovaný trestný súd trestnú vec predložil na rozhodnutie o dovolaní najvyššiemu súdu 16. júna 2014 a vec bola pomocou technických prostriedkov pridelená na rozhodnutie pod sp. zn. 2 TdoV 12/2014 do senátu pod vedením JUDr. Štefana Harabína.

Senát pod jeho vedením na verejnom zasadnutí 22. augusta 2016 rozhodol rozsudkom, že z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. novembra 2013 sp. zn. 5 To 4/2013 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 317 ods. 1, § 319, § 2 ods. 1, ods. 19, § 119 ods. 2 Tr. por. a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v neprospech obvineného X.J.. Napadnuté uznesenie zrušil a zrušil aj rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo 4. októbra 2012 sp. zn. BB-4T/35/2007. Zrušené boli aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a špecializovanému trestnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V dôvodoch svojho rozhodnutia dovolací súd vytýkal súdom, že prihliadli aj na svedecké výpovede J., J. a S. v konaní pred Okresným súdom Malacky, čím porušili zásadu bezprostrednosti vyjadrenú v § 2 ods. 19 Tr. por., ktorej obsahom sú dve základné požiadavky: vo veci pred ním vykonaných, t.j. na základe svojho bezprostredného dojmu z vykonaného úkonu, 2/ súd má čerpať dôkazy z prameňa čo najbližšieho zisťovanej skutočnosti.

Vytýkal, že pred Okresným súdom Malacky bolo so svedkom J. konané ako s poškodeným, ktorý zároveň nahliadal do spisu, hoci poškodený zjavne nebol. Okrem toho je neakceptovateľné a zároveň nezákonné, aby policajt v rámci výsluchu uložil svedkovi vyjadriť sa k tomu, čo vypovedal v predchádzajúcich výpovediach s tým, že mu ich predtým prečíta, tak ako to urobil počas výsluchu 8. februára 2007.

Ďalej uviedol, že vo veciach, keď oznamovateľ oznámi polícii, že bol podozrivou osobou požiadany o úplatok, je začatie trestného stíhania vo veci potrebné vykonať ihneď. Pokiaľ o skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba, sa vykonávali úkony tvoriace obsah prípravného konania, hoci nebolo začaté trestné stíhanie, ide o podstatný a mimoriadne závažný nedostatok obžaloby. Výsledky týchto úkonov, ktoré sú týmto nedostatkom zaťažené, sú nepoužiteľné v konaní pred súdom.

Orgány prípravného konania neboli preto oprávnené vykonávať pred začatím trestného stíhania úkony podľa 4. a 5. hlavy s výnimkou neodkladných alebo neopakovateľných úkonov podľa § 113, 113a, 114 Tr. por. (t.j. s výnimkou ohliadky miesta činu a prehliadky tela a iných podobných úkonov). Ak tak urobili (nezákonné použitie ITP, akcia príslušníkov polície v budove súdu bez príkazu na prehliadku

iných priestorov a pozemkov, nezákonné výpovede svedkov J. i príslušníkov polície s cieľom zadokumentovať prijatie úplatku), keďže nešlo o neopakovateľné a neodkladné úkony, nie je možné zhojiť ich postup iba tým, že v ďalšom sa súdy obmedzia len na žiadanie úplatku. V trestnom spise sa tieto úkony nesmú ani nachádzať, nieto, aby sa ešte nimi zaoberal súd v rámci hodnotenia dôkazov.

Podľa tohto rozhodnutia dovolacieho senátu prvostupňový súd opomenul a prehliadol to aj súd odvolací, vyhodnotiť aj zistené aktivity zo strany polície vo vzťahu k svedkovi J., ktoré iniciatívne smerovali k navádzaniu na spáchanie činu obvineným C..

Uznesenie o začatí trestného stíhania bolo podľa dovolacieho senátu vydané na podklade nezákonných úkonov (nezákonné použitie ITP, akcia príslušníkov polície v budove súdu bez príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov, nezákonné výpovede svedkov J. i príslušníkov polície. Nezákonnosť sa prenáša aj na dôkazy získané na základe takýchto úkonov.

Konštatácia prvostupňového súdu, s ktorou sa stotožnil aj odvolací súd, že súd zo zákona nemá povinnosť preskúmať zákonnosť, dôvodnosť a opodstatnenosť uznesenia o začatí trestného stíhania na rozdiel od prokurátora, ktorý takú povinnosť má, podľa dovolacieho súdu neobstoí.

Ďalej vo svojom rozhodnutí dovolací senát poukázal, že vo veci boli na hlavnom pojednávaní vypočutí ako svedkovia konajúci policajti - J., U., H., B., T.. V spojitosti s výsluchom vyšetrovateľov, resp. policajtov i ako svedkov v tej istej veci, či už k obsahu, spôsobu alebo priebehu nimi vykonaných procesných úkonov vo veci, v ktorej pôsobili ako orgány činné v trestnom konaní, najvyšší súd zastáva názor, že takýto úkon nemá povahu právne relevantného procesného úkonu, a preto sa ani nesmie nachádzať v trestnom spise. Postavenie orgánu činného v konkrétnej trestnej veci je nezlučiteľné s postavením svedka v nej, pretože o tom, akým spôsobom prebiehal úkon trestného konania a aký je jeho obsah, svedčí zápisnica o úkone, resp. iná listina o zákonných náležitostiach tohto úkonu, ktoré vyhodnocuje súd v rámci hodnotenia dôkazov. Použitie výsluchov zasahujúcich kriminalistov, resp. vo veci konajúcich vyšetrovateľov k nim vykonávaných úkonov, resp. k iným súčastiam spisového materiálu je ústavne neprípustné.

Pre orgány činné v trestnom konaní, vrátane vyšetrovateľa, vyplýva obligatórna povinnosť viesť v trestnom spise presnú žurnalizáciu jednotlivých listín a dôkazov nezameniteľným spôsobom pohľadu číselného a časového (§ 166 ods. 3 zák. č. 141/1961 Zb., resp. § 72 ods. 4 zák. č. 301/2005 Z. z.). V súvislosti so znaleckým dokazovaním dovolací senát uviedol, že skúmaná písomnosť založená v spise na č.l. 153a nie je očíslovaná spôsobom predpokladaným zákonom a je vložená do neočíslovaného obalu. Vzbudzuje to mimoriadne závažnú pochybnosť o časovom momente založenia tejto listiny do spisu. Podľa zápisnice o vydaní veci sa tak malo stať 3. septembra 2002, ale podľa prehľadu obsahu spisu sa tak mohlo stať aj neskôr, lebo chýba dátum jej založenia. Uvedená skutočnosť preukazuje, že vyšetrovateľ vykonal nezákonnú manipuláciu so spisom za účelom prečíslovania dôkazov založených v spise v období od 4. marca do 15. mája 2003. Namietal to obvinený už počas výsluchu 9. mája 2007 (č.l. 1950) s tým, že táto písomnosť sa v spise v máji 2003 nenachádzala. Poukázal i na skutočnosti spochybňujúce tvrdenia svedka J., že text písal osobne obvinený v súvislosti so zmenou osoby advokáta. V texte listiny nie je o tom zmienka. Svedkovi J. mal dať obvinený listinu 21. augusta 2002. Nie je preverené pritom ani to, prečo svedok túto písomnosť neodovzdal už 28. augusta 2002 a mal tak urobiť až 3. septembra 2002. Obvinený navyše tvrdí, že toho dňa sa so svedkom nestretol.

Takáto manipulácia so spisom a jeho žurnalizovaním prvostupňovému súdu, ale ani odvolaciemu súdu nemala uniknúť, pretože to bezprostredne súviselo s posudzovaním hodnovernosti písomnosti na č.l. 153a.

Písomnosť na č.l. 153a bola do spisu založená za doposiaľ nevyjasnených okolností, čo je zrejmé zo znaleckého posudku č. p. PPZ-5572/KEU-BA-EXP-2007 z 21. augusta 2007 (č.l. 1993-1998). Podľa druhého posudku kópia textových zápisov bola nekvalitne a neúplne vyhotovená z predlohy ručný text zápisov, pričom obe písomnosti sa vyznačujú charakteristickými znakmi svedčiacimi o obťahovaní,

resp. dopisovaní niektorých znakov, resp. ich častí. Aj keby sa prijal záver, že pisateľom originálu bol obvinený, ktorý mal písomnosť odovzdať svedkovi J., kópiu písomnosti už obvinený nemohol upravovať, dopisovať. Hodnovernosť znaleckého dokazovania (oboch posudkov) je týmto mimoriadne vážne spochybnená a už teraz možno zodpovedne konštatovať, že má takmer nulovú hodnotu. Súd v rámci jeho individuálneho a súhrnného hodnotenia s ostatnými dôkazmi musí byť obzvlášť obozretný. V prípade pretrvávania zjavných nejasností je povinný aplikovať zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného. Zdôraznil, že súdna prax zásadne akceptuje grafologické znalecké dokazovanie vykonávané na origináli a nie na kópiách listín, navyše zaťažených obťažovaním.

Uznaním dôkazu vykonaného v rozpore s Trestným poriadkom, akceptovaním dôkazov bez dodržania zásady bezprostrednosti v trestnom konaní, súdy porušili základné právo obvineného na riadny a spravodlivý proces. Odvolací súd navyše akceptoval výpoveď svedka J. z 28. augusta 2002, urobenú pred začatím trestného stíhania bez toho, aby sa jednalo o neodkladný alebo neopakovateľný úkon a boli dodržané zákonné podmienky pre výnimku zo zásady bezprostrednosti v trestnom konaní. Súdy sa nikdy nesmú stavať do pozície pomocníka obžaloby usilujúceho iba o odsúdenie. Súd je povinný dopĺňať dokazovanie v rozsahu potrebnom na spravodlivé rozhodnutie, ktoré nemusí byť nutne odsudzujúce.

Ďalej vo svojom rozhodnutí upozorňoval aj na právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru a z neho vyplývajúcu judikaturu ESĽP, v zmysle ktorej sa vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené a presvedčivé. Odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Podcenenie povinnosti súdu vytvoriť presvedčivé rozhodnutie, ktoré spĺňa parametre zákonosti a ústavnosti, zreteľne vyvoláva účinky arbitrárnosti a porušenia základného práva účastníka konania na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Dovolací súd si nemohol nevšimnúť celý komplex na seba nadväzujúcich, minimálne neštandardných až vyslovene nezákonných postupov, ktoré v celkovom súhrne nepridávajú na dôveryhodnosti a objektivite činnosti orgánov prípravného konania v danej veci bez toho, aby bolo možné vylúčiť ich príliš horlivú snahu usvedčiť obvineného za akúkoľvek cenu, dokonca aj za cenu nezákonnosti.

Dokumentujú to :

- nezákonné kroky polície 28.08.2002 v budove Okresného súdu Bratislava V. a z nich vyplývajúce nezákonné a nepoužiteľné dôkazy pomocou svedka S. J., ktorého dôveryhodnosť nebola dôsledne preverená napriek tomu, že na veci je prostredníctvom trestne stíhaného syna nepochybné zainteresovaný,
- nezákonnosť informačno-technických prostriedkov a nemožnosť použitia ich výsledku pokiaľ ide o výpovede tých osôb, ktoré sa nezákonného úkonu zúčastnili v podobe ich doterajšieho prezentovania ako „relevantných a rozhodujúcich dôkazov“,
- nezákonná manipulácia so spisom za účelom prečíslovania dôkazov založených v spise v období od 4. marca do 15. mája 2003,
- neštandardné grafologické znalecké dokazovanie vykonávané na kópii listiny,
- atypické a účelové priznanie sa obvineného pred sudcom pre prípravné konanie pred rozhodovaním o jeho väzbe, motivované snahou vyhnúť sa väzbe,
- nezákonné a procesne neakceptovateľné praktiky polície a prokurátora viažúce sa na obsah trestných oznámení svedkov C. a E. a na neštandardnú medializáciu použitia agenta v posudzovanej veci,
- procesne neakceptovateľná nezákonnosť súvisiaca so skartáciou policajného spisu (v ktorom sa mali nachádzať rozpis telefónnych hovorov obvineného) v neskončenom trestnom konaní,
- neprítomnosť ani jedného dôkazu v spise viažuceho sa k opodstatnenosti a potrebnosti pribratia znalcov z odvetvia psychiatrie a psychológie na vyšetrovanie duševného stavu a intelektových schopností obvineného,
- nezákonnosť a extrémna neštandardnosť, ktorú prejavili orgány činné v trestnom konaní, keď médiám umožnili zverejňovať, že je trestne stíhaný sudca JUDr. X.J., čo je v hrubom rozpore so Základnými princípmi nezávislosti súdnictva, OSN A/COF.121/22/Rev. 1 59, prijatými v Miláne v roku 1985, ktoré výslovne zakazujú zverejnenie trestného alebo disciplinárneho stíhania sudcu, ktoré nie je právoplatne

skončené, ak sudca nepožiadá o opak (bod 17) a napokon je to aj v rozpore s princípom prezumpcie neviny zakotveným v čl. 6 ods. 2 Dohovoru (Každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom), čl. 50 ods. 2 Ústavy a § 2 ods. 4 Tr. por. (Každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu).

Čo sa týka ostatných obvineným uplatnených dovolacích dôvodov, dovolací súd konštatoval, že námietky obvineného neboli spôsobilé naplniť zákonné dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. a/, c/, e/ Tr. por.

Úlohou súdu prvého stupňa preto bude prihliadať len na dôkazy, ktoré boli získané a vykonané v súlade s Trestným poriadkom za súčasného dodržania zásady bezprostrednosti,

- vyhodnotiť aj zistené aktivity zo strany polície vo vzťahu k svedkovi S. J., ktoré iniciatívne smerovali k navádzaniu na spáchanie činu obvineným C.,
- sprítomniť minulý (rok 2002) i terajší pomer svedka S. J. vo vzťahu k polícii, resp. ministerstvu vnútra a na podklade toho zistiť, či nemal s nimi nadštandardné interakcie, keď áno aké,
- pripojiť kompletný trestný spis týkajúci sa O. J., syna svedka S. J., v ktorom mal pôvodne rozhodovať obvinený a oboznámiť jeho obsah, vrátane právoplatného rozsudku, za účelom zistenia a ozrejmenia motivácie konania svedka S. J.,
- reagovať na relevantné skutočnosti, ktoré vyjdú najavo na hlavnom pojednávaní,
- dôsledne aplikovať zásadu in dubio pro reo,
- nemožno opomenúť v prípade potreby ani aktuálnu judikatúru ESĽP súvisiacu s dĺžkou trestného konania (rozhodnutie Eckle proti SRN z 15. júla 1982, č. 8130/78, či rozhodnutie Beck proti Nórsku z 26. júna 2001, č. 26390/95).

Podľa názoru odvolacieho senátu súd prvého stupňa postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležité zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Zároveň konštatuje, že všetky dôkazy, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie o vine obžalovaného boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo i v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Taktiež konštatuje, že dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por., a preto nepovažuje vykonávanie ďalších dôkazov za potrebné. Súdne konanie podľa odvolacieho senátu plne zodpovedá aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Celé konanie pred súdom prvého stupňa je zaznamenané na zvukových nosičoch, ktoré sú súčasťou trestného spisu. Odvolací senát tak mal možnosť oboznámiť sa s celým priebehom dokazovania na súde prvého stupňa, pričom nezistil žiadne nedostatky. Skutočnosť, že obžalovaný mal výhrady voči tomu, ako vyhodnotil súd prvého stupňa vykonané dôkazy ešte neznamena, že právo obžalovaného na spravodlivý proces nebolo v zmysle vyššie uvedeného článku Dohovoru plne zachované a rešpektované.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu vyžadovanom ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. Spôsobu, ktorým súd prvého stupňa hodnotil vykonané dôkazy, nemožno podľa názoru odvolacieho senátu nič vyčítať. Výhrady obžalovaného sú preto nedôvodné. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia totiž veľmi podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa správal pri hodnotení jednotlivých dôkazov. Z jeho odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a prečo neuveril obhajobným tvrdeniam obžalovaného. So skutkovými zisteniami a odôvodnením právnej kvalifikácie sa senát odvolacieho súdu plne stotožnil, preto nebude opätovne rozoberať jednotlivé dôkazy a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

V tejto súvislosti však považuje odvolací senát za potrebné uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, pri ktorom sa dôsledne postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku, pričom k žiadnym zásadným procesným chybám, ktoré by mohli vplývať na objasnenie skutkového stavu veci, najmä čo sa týka zistenia, že

skutok ustálený v napadnutom rozhodnutí sa stal spôsobom tam popísaným a že ho spáchal obžalovaný X.J. v rozsahu, ako bolo ustálené súdom prvého stupňa. V podstate možno uviesť, že výrok o vine obžalovaného bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akýchkoľvek pochybností vylučujú akúkoľvek inú alternatívu skutkového deja, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov ustálený. Práve preto aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že nemožno mať žiadne pochybnosti o vine obžalovaného, nakoľko jeho vina bola preukázaná tak súborom priamych ako aj nepriamych dôkazov (výpovede svedkov Doc. JUDr. S. J., JUDr. Z. J., JUDr. D. S., JUDr. K. W. a JUDr. J. T.) pričom tieto dôkazy tvoria nepretržitú a ucelenú reťaz, ktorá dovoľuje vysloviť v konkrétnom prípade jednoznačný záver o vine obžalovaného. V neposlednom rade je tu aj samotné priznanie obžalovaného, ktoré urobil pred sudcom pre prípravné konanie dňa 30. augusta 2002 (č.l. 20-22). Dokonca tu prokurátor namietal, že jeho vyjadrenie nepovažuje za priznanie.

Následne obžalovaný podaním adresovaným krajskému súdu k č. 4 Nt 17/2002 znovu uviedol, že sa priznáva k trestnej činnosti a na reakciu prokurátora uviedol: „pán prokurátor uviedol, že moje priznanie pred sudcom JUDr. Tomikom nepovažuje za priznanie trestného činu, pretože som bližšie neozrejmil skutočnosti ohľadne toho, ako som sa dopustil protiprávneho konania, takýto argument p. prokurátora Serbina považujem za scestný a zavádzajúci. Navyiac spochybňuje hĺbku jeho právnych vedomostí o teórii väzby vôbec.“

Uvedené priznanie pred sudcom i následné prehlásenie obžalovaného bolo jeho slobodným rozhodnutím. V tomto smere odvolací senát žiadny nátlak zo strany orgánov činných v trestnom konaní na obžalovaného nezistil, a preto bolo možné toto prehlásenie hodnotiť ako každý iný dôkaz (§ 119 ods. 2 Tr. por.).

Podstata obrany obžalovaného spočívala na použití doktríny „ovocie otráveného stromu“ s tým, že spochybňoval nezákonnosť uznesenia o začatí trestného stíhania, v dôsledku čoho podľa jeho názoru všetky vykonané dôkazy sú nezákonné, a preto nemohla byť podaná ani obžaloba.

K tomu je potrebné uviesť, že náš trestný proces doktrínu „ovocie otráveného stromu“, ktorá vznikla a je rozvíjaná v USA neprevzal. Trestný poriadok (zák. č. 301/2005 Z. z.) formuluje striktný zákaz použitia dôkazu iba v ustanovení § 119 ods. 4 Tr. por., a to vo vzťahu k nezákonnému donúteniu. V konkrétnom prípade však k žiadnemu donucovaniu či už svedkov alebo obžalovaného zo strany orgánov činných v trestnom konaní nedošlo. Pokiaľ ide o uznesenie o začatí trestného stíhania, touto problematikou sa odvolací senát zaoberal už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach. Niet sporu o tom, že v prípade obžalovaného existovalo uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci. Svedčí o tom najmä uznesenie Pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky z 29. augusta 2002 sp. zn. PL.ÚS 19/2002, ktorým rozhodnutím ústavný súd dal súhlas na trestné stíhanie a vzatie do väzby sudcu X.J..

Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že obžalovaný mal možnosť vyjadriť sa k veci pred plénom ústavného súdu a ústavný súd doslovne uvádza „v tejto veci ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by v dobe jeho rozhodovania odôvodňovali podozrenie, že ide o pokus zneužiť prostriedky trestného stíhania voči sudcovi JUDr. X.J.. Preto ústavný súd dáva súhlas na jeho trestné stíhanie a vzatie do väzby, čím umožňuje, aby o jeho trestnom stíhaní a vzatí do väzby rozhodli príslušné orgány činné v trestnom konaní.“

V tejto súvislosti odvolací senát pripomína, že v tom čase bol potrebný súhlas ústavného súdu na prípadné trestné stíhanie sudcov. Bez takého súhlasu sa proti sudcovi nemohlo viesť trestné stíhanie. V prípade, že by ústavný súd mal nejaké pochybnosti o tom, že nebolo vo veci začaté trestné stíhanie, nebol by vydal žiadny súhlas na trestné stíhanie obžalovaného.

Čo sa týka znaleckého dokazovania ohľadne listinného dôkazu na č.l. 153a, k tomu odvolací senát dodáva, že znalecké dokazovanie nariadil svojím uznesením Krajský súd v Bratislave z 27. septembra 2005, ktorým pôvodný odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Malacky zrušil a vec vrátil až do prípravného konania. O toto znalecké dokazovanie žiadal práve obžalovaný a krajský súd mu vyhovel.

Orgány prípravného konania boli rozhodnutím krajského súdu viazané, a preto bol lístok o rozmeroch 10x10 cm podrobený znaleckému dokazovaniu. Znaleckému dokazovaniu bola podrobená nielen kópia založená v koncepte vyšetrovacieho spisu, ale aj originál založený v priesvitnom obale na čl. 153a. Zo znaleckého dokazovania pritom vyplýva, že uvedený lístok založený v origináli trestného spisu písal práve obžalovaný.

V súvislosti s týmto dôkazom bola vyvrátená aj námietka obžalovaného, že sa v spise pri oboznamovaní s výsledkami vyšetrovania v roku 2003 nenachádzal. Práve podaním z 19. mája 2005 (č.l. 395-397/zv. I.) obžalovaný navrhol doplniť dokazovanie pribatím znalca grafológa za účelom preskúmania, či predmetný lístok napísal on. Z toho dôvodu žiadne pochybnosti v súvislosti so zadovážením tohto dôkazu nie sú opodstatnené.

Pokiaľ ide o pribatie znalcov z odvetvia psychiatrie a psychológie na vyšetrenie duševného stavu obžalovaného a posúdenie jeho intelektových schopností, ani v tomto smere odvolací senát žiadne procesné pochybenie nezistil. Vyšetrovateľ pribral do konania znalcov psychiatrov na základe uznesenia sudcu pre prípravné konanie. Závery znalcov súd prvého stupňa správne vyhodnotil a treba pripomenúť, že ich závery nemali žiadny vplyv na samotné skutkové zistenia.

Senát odvolacieho súdu si nemohol nevšimnúť aj svojský a osobitý pohľad obžalovaného na výklad čl. 6 ods. 1 Dohovoru - práva na spravodlivý proces. Pokiaľ totiž súd vyhodnotil vykonané dôkazy v jeho neprospech, tak podľa obžalovaného mu uprel právo na spravodlivý proces. Takú výhradu senát odvolacieho súdu odmietol, i keď nespokojnosť obžalovaného so skutkovými závermi a z nich plynúcimi právnymi závermi je pochopiteľná.

K výhradám obžalovaného vo vzťahu k medializácii celého prípadu informačnými prostriedkami treba uviesť, že táto medializácia nemala žiadny vplyv na samotné rozhodnutie. Zo strany súdu ani orgánov činných v trestnom konaní nebola v tomto smere zaznamenaná žiadna aktivita.

K výhradám obžalovaného o zatajovaní dôkazov v súvislosti s výpisom telefonických hovorov, tieto sú taktiež nedôvodné. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti vykonal všetky potrebné úkony, výsledkom ktorých bolo zistenie, že telefónni operátori už vzhľadom na odstup času takéto údaje nearchivujú.

V rámci odvolania obžalovaný vzniesol aj námietku zaujatosti voči členovi senátu (JUDr. Klimentovi). Odvolací senát o tejto námietke nekonal, pretože sa neopierala o konkrétne dôvody uvedené v ustanovení § 31 ods. 1 Tr. por. V podstate zo strany obžalovaného išlo o námietky procesného charakteru, o ktorých sa v zmysle § 32 ods. 6 Tr. por. nekoná, ktorá skutočnosť je aj zaznamenaná v zápisnici z verejného zasadnutia.

V rámci odvolania sa obžalovaný domáhal aj oznámenia pomeru hlasovania pri rozhodovaní senátu dňa 21. novembra 2013, pretože v tomto rozhodnutí nie je pomer hlasov uvedený, čo je v rozpore s ustanovením § 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch.

K tejto námietke odvolací senát dáva obžalovanému do pozornosti stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu č. Tpj 53/2011 prijaté na zasadnutí kolégia 12. decembra 2011, uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6/2012, preto pomer hlasov vo svojom rozhodnutí neuviedol. Uvedené stanovisko rešpektoval dokonca i dovolací senát, pretože ani v jeho rozhodnutí nie je uvedený pomer hlasov.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaného, senát odvolacieho súdu žiadne pochybenie zo strany súdu prvého stupňa nezistil. Použitá právna kvalifikácia zodpovedá zistenému skutkovému stavu. Obžalovaný svojím konaním naplnil znaky použitej skutkovej podstaty ako po stránke objektívnej, tak i po stránke subjektívnej. V tomto smere nemožno súdu prvého stupňa nič vyčítať a v tejto časti odvolací senát poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Zákonom zodpovedá aj výrok o trestoch napadnutého rozsudku. Úvahy a závery súdu prvého stupňa k otázke druhu a výmery trestov sú priliehavé zisteným okolnostiam prípadu a všetkým kritériám rozhodným z hľadiska ukladania trestov.

Na jednej strane okolnosti, za ktorých bol trestný čin spáchaný, akou osobou, v akom postavení bol spáchaný (sudcom - ústavným činiteľom) a aký negatívny vplyv na nazeranie spoločnosti v nestranné súdnictvo taký čin vyvolal, zvyšovali stupeň spoločenskej nebezpečnosti trestného činu v čase jeho spáchania. Po uplynutí času už viac ako 15 rokov od spáchania činu do rozhodnutia súdu, by bolo nesprávne a nespravodlivé neprihliadať na túto skutočnosť pri výmere trestu. Prvostupňový súd zohľadnil uplynulý čas pri voľbe druhu i výmery trestov a v tomto smere mu nemožno nič vyčítať. Kombinácia uloženého podmieneného trestu odňatia slobody spolu s peňažným trestom a primeranou výmerou trestu zákazu činnosti - vykonávať zamestnanie, povolanie alebo funkciu s rozhodovacou právomocou v orgáne verejnej moci, dávajú predpoklad, že účel trestu v zmysle § 23 ods. 1 Tr. zák. z hľadiska ochrany spoločnosti a individuálnej a generálnej prevencie bude splnený.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považoval senát odvolacieho súdu odvolanie obžalovaného X.J. za nedôvodné, a preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.